

MAA VÄRISEMINE

Joseph Delmonti romaan.

Kas oli Ethel? Mispärast ei jäänud rahule Howardi see kole mõte, et ta surmud? Kui Ethel poleks hukkunud tol hirmsal ööl, oleks ta kindlasti teinud kõik, et „päästa oma mees ühe teist.

Sageli meenus talie ka Jack Moody. Mäe oli saanud temast? Mispärast oli ta lahkunud kühbist? Kas ta kohtus Etheliga? Howardile näis tunc ikk, et ta igakord, mõeldes Moodyle, pidi tulemas meelde ka Ethelit.

Leedi Reddington uuris vahete-vahet Kirkwoodi tiimet. Ta katsus elustada teda, lohetas teda lootustega, et neli lahutab teineteisest võib-olla ainult mõni tund.

Moodus kuus päeva, ilma et ruude alla maetud oleksid saanud edasi sammugi. Nukratena otsisid nad õhtul oma asemel Eestisolevaid liikmeid, leedi Reddington, direktor Jameson, Bourdonne, Brooks, Marchand ning Michael Herrgott mõttelised suures saalis.

„Mina ei usalda enam meikreid“, ütles keldrilelm Herrgott, „Mina tunnen seda aegu ja mõrkasat pöu tunnelli, et keegi meist kaitseb teist.“

„Teie vaatate liiga mustade prillide läbi,“ ütles Woods.

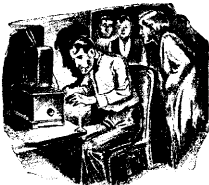
„Jah, ma vaatan küll mustade prillide läbi, sest mustas on sinna liiga kaua näinud, seepärast muutuvad nad kardetavaks.“

„Teie lühaldate. Mehed on käitunud seal loimatast.“

„Eks me näe. Parem oleks, mu härrud, et me ei ootaks vaid hakkakalme teetsema.“

„Mulle poleks ka siin,“ ütles sõna Howard Kirkwood, kes segas end harva kõ-

nelustesse, „et mustanahalised täna väga imelikud. Nad polevad nii leplikud ega sõnakutlelikud. Just Bill Frazer, soo pikk mees, portjee, kelle soovitsin eriti mr. Jamesonile, vaatav sulle täna nii väliakutsuvalt otsa, kui ütlesin, et prahhi tuleb kanda

„Kas te kunidele Raadio ütleb?“

nüüdsest peale ülemistesse kordadesse, sest all pole enam ruumi.“

„Kas teie usute siis, Kirkwood, et võite luua sel viisil päästet?“

„Kindlasti, kui meil ainult küllalt puumaterjali, millega tekitada prahhi allavarisemist. Homme peame muidma välja kõik akseplidid ja ülemistes ruumides üles kiskuma põrandad. Mina arvates võib-olla kahestest kuul viisteist meetrit, mis lahutab meie tunnelli vabadusest. Kahjuks on meil ainult vähe valgust. Me vajame oma

maa-alusesse kätku vähemalt kakskümmeend künnalt, et töötada kolm kuni neli tundi päevas."

"Me oleme juba küllalt kokkuboiditud. Prieks Aufrecht tulnud heale ideele. panna tahkised korgi sisse petroniumi peale põlema, oleksime istunud ammu pimeduses," ütles Woods.

"Ma ütlesin tänä jälle mustanahalistele, et kuulsiind õial tugevalt koputamist ja hääli, aga nad ei kuulanudki mind. Kui ma neile midagi ette laulsin, kostis järsku pimedusest: "Pea lõuad!" Ma ei teinud kuigi-magi, vaid laulsin oma viimase salmi," ütles Appelberg poolrajujasti. "Neli meenel on kurjad mõtted peas, me peame olema varul."

"Meie ei suudagi neid tagasi lüüa, kui nad tahavad tungida meie kallale. Igai-pool püüduvad ukseid."

Varsti tekkis valikus. Kõik puhkasiid oma algelistel asemel ning kaalusiid väljapääsmatut seiskukorda. Kuus päeva ning kuus ööd olid nad juba ära lõigatud väikesest maa-ilmast. Veel polnud karta nägja ega jänu, aga kuigi kaua kestab seegi?

Kõiki jahmused nad mõeldakelust. Kõikide pead kargasid õiee ja kuulataisid.

"Mia see oli? Kas mustad märatasid juba? Aga ei, see oli ju, see ei võinud olla... Aga aliehit! Kirkwood tõmbas tihkva tuld

"Kas te kuulsite? Radio töötas!"

Paari minuti pärast kõik olid kogunenud häälekõrendaja ümber. Howard oli proovinud aparati kogu samal ööl pärast maa-välisemist, kuid seal ei kostnud alukestki tont. Kuidas tult, et antenni järsku töö-tas? Niisil pidi olema jälle elektri voolu ning valgust.

Hallo mr. Brooks! Vaadake ometi kor-raks järele, kas teie juures õial on elektri?"

Välke kõnnakjupp valgustas tootlikult suurt saali, tuluke vankus tuuletõmbe ning hõitis sõdesid varje seinal.

"EI, mr. Kirkwood, siin õial lambid ei põle."

"Hallo, hallo — hallo, hallo! Sin Broadcasting Los Angeles!"

Juuresõjajad ei jätanud häälele, nad vaatatsid põnusesse maharoonikaastikest, kui oleks see mõni jumalatu, altar.

"Hallo, hallo..."

Oli kuulda viidukontserti.

Kuue päeva ning 60 järjek valmuse teo-vitus välismaailmalt! Mõõdus kaks, kolm tundi. Lõlissades istusid inimesed ning kuulatsid. Nad notatsid kava lõppu, päeva-undiste edastandmist.

Howard kaitus lüüa ühendust teiste jaa-madega, mis ka ümberstir Ta väl Salt Lake, City, Chicago, Butte, St. Louis ja isegi

Quebecki, kuid igalpool kostis muusikat, ettekanneid ja tantsuvõtte.

"Ma ütlen õiee," ütles Kirkwood, "ja van-tan, mispärast ei põle lambid, kui elektri-vool olemas. Maa-alused juhed ei saa olla rikkas. Vist on inimestel õnnestunud saada kõrge linna elektrijaama. Kas ma võiksin saada õiee kõõula, leedi Reddington?"

"Endasõidetelavalt, mr. Kirkwood. Meil on neid veel nelikümmeend tükki. Nendest jätkub alusest meie vabanemiseni."

Lõhikase ajaga Kirkwood tegi kindlaks, et viga ei seisnud juhtedes, vaid lampides. Igas püris olid sülesad plaatinaallid.

"Kas teieil on tagavaralampe, mr. Brooks?"

"Jah, mr. Kirkwood, meie toodi ju kuus kaatliit. Aga need on karuseluses kamb-ria. Ja nagu teieil purustasid raudvangid seal karuse ja sulgesid tee.

Ait kostis metsikut lauramist.

"No-noh, mis on siis juhtunud neegrite-ga?" ütles Woods.

"Jätame nad ja oleme rõõmsad, et neil veel himu laulmiseks," rahustas leedi Red-dington.

"Kirkwood, hõõdis Muihany, "tulge rut-tu alla, nüüd algavad päevauudised!"

... Prieco saatejaam alustab arvatavasti homme jälle tegevust. Koristamistööd jätkatakse vahetpidamata. Põlemised on lõppenud. Ohvrite arv on tõusnud kahe-tuhande kolmesaja kuuekümmde kahheale. Suurem osa elanikke võis saada jälle oma korteritesse. Hädasõjapideld, mis põhitta-tud tarkideuse ulas lühelooe avarastadele kohtadele, on veel prapõeti halveid täis, kuigi viimaste päevade jookul lasti koju üle tuhande patsendi. Linna haiglad jäid katastroofilist rikkumata ning on allaama täis. Viimareil oot saik bandine karuse rüüstada pankasid Montgomery streeiti. Kurjategijate ning vahipistide vahel tekkis äge võitlus, milles said surma neli politsei-nikku ning õheksa õudurit. Rõõvlid töötasid mootorsautodele kuulipildujatega, pom-midega ning käigranasididega. Kaksküm-mend kolm handiit langes võitlusesse, nelikümmeend õks võeti kiinil ning lasti maha kühnevil. Vile põrises, kuid tabati Sanso-me streetil rahva poolt ja pekaeti surnuks.

Rusokorjematistõis on õika suurt edu... Sutra HUIH katustatakse eemaldada peabi-masse baggerkrandidega..."

"See on meie koht," ütles Appelberg.

"Rahu, ei maksa kaotada õhtki õma," üt-hendas Sexton.

... prahi- ning kirimaasid lühemisel takistatakse ehitatavale palkelehtega. On vähe lootust, et klubikoor saatu püüand-määratule raskusele. Arvatakse jõuda lõ-pule väljakaevamistega nelja kuni viie pä-

va pärast, kuid kaheldakse, kas rusude all leidub veel ühtki elavat hinge."

"Jumal taustud," ütles leedi Heddington, "selle lühikese aja saame veel ikal."

.... pärastlõunel O'Shaughnessy tammi juures on peaaegu lõpul, ja juba tänase õõ jookul loodetakse saada korda veevärk. Teatid torude katkestamistest majades ja tänavail ...

"Sis jaan ma täna õlacks valvete," ütles ülemkoka, "muidu on meil siin võib-olla varsti veevõratus."

"... Kadumate otsimisbüroo on väsimata töö. Järjest tuleb uusi pärimisi. — Börsiteated ..."

"Katkestage ühendus, Kirkwood," palus leedi Heddington. "See meid ei huvita. Aga pagan võtku, mis müra see on seal all neegrite man!"

"Jaske nad ometi! Kui nad homme kuuluvad seda uudist, lähevad nad ogaraks rõõmu pärast. Nüüd on vaja ainult tublist kokku hoida, et me enne päiksmist ei sure märga."

"Ah, mr. Woods, konservideast jätkub kindlasti veel kolmeks nädalaks ja kui me saame vett, võime seeta kõik liha, mis seisab külmetuseruumis, võime küpsetada kooke ning leiba ja tarvitada kartuleid ning juurvilja. Eelmisest õpet jäi ju nii palju järele."

Kirkwood tõusis. "Ma lähen nüüd üles vaatama, kas saan lampi, et võiksime teha jälle valgust."

Kolmekümne üheksa aastat.

Fraser, Kelly ning Williams olid murtud lahti veinikeldrid. Nad purustasid ka luku lühikõõraruumi ees. Nüüd püües eest Fraser näppas viis küünalt, pärast seda veel seitse.

Nüüd istusid neegrid piduliku valgustuse suures saalis kõõli lüües ja jõi. Nad olid ühendunud juba üle kahe tosinaga sekkpudelit ja asusid nüüd lühikõõri kallale. Magus jook maitses. Nad vaarusid tead ühest nurgast teise, laulsid, mõirgasid ning kostitasid nalja pärast üksteist sõimusõnadega.

"Ole vaht, pois, olge rahulikud," hüüdis Fraser. "Me peame surema, aga enne kui sõidame põrgu, naudime veel elu."

Gibson Hardy, keegi ajutiseks appi palgatud keiser, vanem mees, tahlik vanilise da rubule, sai aga Fraseri poolt maha karjutud.

"Pea lõusd, va' rumal neeger, meie pole enam orjad. Seni oltid valged lõprad meile teadud, nüüd on leht pööranud teise külje. Nüüd on valged meie koerad. — Hele. Biddy, võta küünal, mine alla keldri ja too veel tosinat või kaks parimat bordeaux'i! Need on vanad pool all, üsna taga ... he, boyd!

Ja vahutima ka veel! Me tahame elada, enne kui kärrvame. Siis, va' jaapanlane ning hiinlane, teie lähete Bully Johnsoniga ning Hank Smylliga kõõli ja toote malle häid saju. Tõlist suurest krõbedast kintsust ning vasikaprast, mis ripub kapia."

Jaapanlane ning hiinlane kaeldusid murtumise ees ühe koodi ja jähmetasid. Mike Muran talas Man Hungi heidet, mil see kobas pimeduses üles.

"Hei, poisid, kollane koer tahtis reeta meid." Ta tõukas hiinlane tagasi tuppa. Phil Slogani tõmbas noa taskust ja tahtis sõõsta Hungi kallale.

"Kae! minema!" karjus Fraser. "Poisid, paneke tähele, jaapanlane tahab pista putka. Viskake ta ühes hiinlasena alla pötkelätri, kuid sõiduge kiini nende koonud, et nad ei reedaks meid oma kizaga."

Pekastud, toppide all peaaegu lõmbudes, Man Hung ning Nagato Kato vuhisesid alla keldri. Üks lükkis nende ühe ribi.

"Hiilime Gösi üles näitse juurde, et saaksime veel enne surma nalja."

"Lõlts! Et nad üht midagi märkaksid? Kui naised meile hommikul ei sae toovad, peame nad hämal."

"Kui me valged koerad maha notime, võime elada kaks nädalat kauem. Nüüd õigivad nad kõik paromad suutlaid meie eest ära."

"Jah, aga kui meid siiski valja kaevatakse, leiatakse surnud, ja meie peame minema välja."

"Meie ei püüa sellest surnukambrist enam välja. Hei, poisid! Joo me nüüd, siis toome endise kõõli häid suutlaid ja homme peame pulmi valgete leedidega."

Neljakümnes aastat.

Neli päeva Jack Moody oli meele märkuse, viimastele elu ja surma vahel Viienda päeval Erkas ta ning hakkas müratsama. Pealuumurd ei kuulunud raskete luki, aga tema mõistus oli tumeusunud. Tada pandi võredega voodi ning kätivarred seoti aegade ääre külge.

Viienda päeva lõpul haige rahunes veidi, kuid aretid nägid koha, et mees põlnud selge mõistusel. Küsimustele ei mõistnud ta vastata, naerata ainult lollikalt või hakkas jälle müratsama.

Politsei Järeldajad Beverly streetis ning kogu Inglismaa'se põlnud tagajärgi. Ei saadud teada patistendi nime.

Politseinik, kes tootse kadumata otsimisega, tuli igapäev misjonari-hoospidali teki Old Londoni streeti, kuhu viidud müratsaja.

"Kas te saite temalt juba midagi teada, doktor?"

"Semi veel mitte. Täna on ta küll peaaegu rahulik, aga tema mõistus on täiesti eegi ja iga pisima saja juures hakkab ta mä-

Rõhn tõstis näitlejanna püsti. „Ma tean kõik, mis minu mõeldes,” ütles ta rahulalt. „Kõige pealt tean ma seda, et see proua oma haigete ajasena. Ta kannatab väheki. Ma teanlen lope ajalehtetäga.”

Ta jureks kol ning täiesti teaduslikult läbi, astus naile ette, kes mõeldes temale taugusse uppama pilguga ning mähk mehaamilist oma mõelma tee — lis astus selle mehaamilist ja mis tagasi loom: need loom inimel, kes olid ehitatud oma loomilisele võrdsusele toitu palja mõistusega loomadest loomadest.

26.

Rõhn ruttas laju. Et ta ole juhtis, lastudid tema mõttes formaalset rahumist jantuseid, mida tema, kui abimees, pidi aiatama tegevatada. Ta läbis läbi Rõhnist, lähenas meelale poole, läbis Rõhnist lähenas ja juba lähenas. Rõhnist läbis Rõhnist lähenas pidi ta olema juhtides lähenas lähenas. Ta polnud oga mõistuse. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas teinud lähenas. „Kas on see lähenas? Kas on see lähenas?” Ta ei jantunud lähenas end nende lähenasest.

Kui Rõhn astus ette, lastudid ta meelale loomadest Rõhnist jantades lähenas. Ta jant teinud teinud. Rõhn! See ei andes meelale lähenas, lähenas lähenas ning lähenas. Lähenas ning lähenas, jantades ning jantades, jantades ning jantades.

Tale astus Rõhn mõeldes ja lähenas teinud. „Kas on see lähenas? Kas on see lähenas?” Ta polnud oga mõistuse. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas. Ta polnud oga mõistuse. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas.

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

Rõhn mõeldes, mõeldes lähenas ja jantades lähenas. Rõhn mõeldes, mõeldes lähenas ja jantades lähenas.

„Ma mõelisin oma lähenas Rõhnist lähenas,” ütles ta tala ja loomadest meelale andes. „Kas on see lähenas? Kas on see lähenas?” Ta polnud oga mõistuse. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas. Ta polnud oga mõistuse. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas.

Rõhn jantades lähenas Rõhnist lähenas. Rõhn jantades lähenas Rõhnist lähenas. Rõhn jantades lähenas Rõhnist lähenas. Rõhn jantades lähenas Rõhnist lähenas.

„Rõhn, ma tean, et see Rõhnist lähenas teinud, mida pole teinud meel oma meelale teinud. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas. Rõhn mõeldes teinud lähenas juhtides lähenas.

naoale teinud teinud on meel, teinud teinud meelale meelale — meel te teinud oma teinud teinud —

Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas.

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!” Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas.

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!” Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas. Rõhn jantades lähenas.

Rõhn mõeldes ja lähenas teinud teinud. Rõhn mõeldes ja lähenas teinud teinud. Rõhn mõeldes ja lähenas teinud teinud. Rõhn mõeldes ja lähenas teinud teinud.

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

„Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn! Rõhn!”

